

Нещодавно спостерігала в маршрутці ситуацію, яка змусила замислитися. Класика: усі місця зайняті, входить бабуся. Хлопчик, років 12-ти, недовго думаючи, поступається їй місцем. Бабуся дякує й сідає. Виходить вона через дві зупинки, і хлопчик знову сідає на це місце. Але на наступній зупинці входить молода дівчина приблизно мого віку з величезними пакетами. І наш хлопчик знову чемно встає, зауваживши, щоправда, легке здивування на її обличчі. Тут він видає наступну фразу з такою точною дорослою ввічливою інтонацією: «Дівчино, у вас пакети важкі, сідайте». Така галантна й ввічлива поведінка хлопчика викликала явне схвалення пасажирів. Жінка, що сиділа поруч, не втрималася від похвали: «Який хороший хлопчик», — з посмішкою вимовила вона. «Молодець», — підтвердив чоловік, що сидів неподалік. На що хлопчик, знизавши плечима, відповів вже по-своєму, по-дитячому, по-простому: **«Тато так завжди робить»**. Пасажири закивали головами, а їх усмішки стали замисленими.

Не знаю, про що замислилися вони, але я — про те, наскільки все-таки важливий позитивний приклад одного з батьків в житті дитини. Тато, який завжди чемний, уважний і поступається місцем у транспорті, може гарантувати, що його дитина робитиме так само і, більше того, розмовляти його ж ввічливими фразами. Дитина такого тата не соромитиметься бути ввічливою. І вже у 12 років у неї сформується чудова звичка не просто поступатися місцем, а набагато більше: позитивно, по-доброму реагувати на навколишній світ. Тобто звертати увагу на те, кому потрібна допомога, і чому вона потрібна цій людині. Його звичка згодом стане прикладом для інших.

Звичайно, це дуже маленький і банальний приклад. **Але скільки ще є життєвих моментів, у яких батьки дають приклад своїм дітям, і так важливо, щоб цей приклад був позитивним. Адже так ми закладаємо не тільки майбутнє нашої дитини, а майбутнє всього суспільства. Усе залежить від нас. Благородство виховується благородством.**

*Ганна Дубровська, м. Київ,
учасниця Міжнародної громадської організації «ЛАГОДА»*